

КОБО АБЕ ИЗКУСИТЕЛЯТ

Превод от японски: Дора Барова, 1983

chitanka.info

Стихна грохотът и на последния влак по главната линия. Двете пейки в чакалнята бяха окупирани от две жени, които се канеха да прекарат тук нощта в очакване на първия сутрешен влак. Малко покъсно в чакалнята влезе много висок слаб мъж. Беше облечен в тясна и прекалено къса за ръста му риза с отворена яка, веждите му бяха гъсти и свъсени, а главата — обръсната като на будистки монах. Мъжът огледа помещението, после се обърна към железничаря, който тъкмо затваряше гишето за билети, и със слаб глас попита:

— Остават още пет часа... може ли тук... да поспя?

Железничарят не пророни дума, само кимна и продължи да закача тежките железни решетки. Едната жена беше възрастна, другата — по-млада. Сякаш по предварителна уговорка всяка бе сложила кошницата си на края на своята пейка и се бе изтегнала в цял ръст. И двете се правеха на заспали. Жените носеха мръсни тъмносини престилки и бяха забрадили главите си с еднакви кърпи, на които бе изписано името на някакъв хотел. По всичко личеше, че са тръгнали на пазар. По-младата, от чиято пазва се подаваше червено калъфче с карта за пътуване, лежеше на почернялата от мръсотия пейка пред гишето за билети. Другата — възрастната — се бе разположила на пейката до лавката, по която все още личаха следи от боя и бе изрисувана някаква реклама за карамели.

Мъжът ги огледа, като че ли искаше да ги сравни, и закрачи бавно и тежко. Все покрай стените на чакалнята. След трета обиколка спря пред възрастната и като мачкаше ръце, рече умолително:

— Мо-мо-може ли, извинете, да ми ос-ос-осво-бодите...

Без да помръдне, жената отвори леко очи и погледна безизразно мъжа. Но изведнъж той заби поглед в крака ѝ, който висеше от пейката, и се наведе рязко над него, сякаш за да го отмести. Жената се дръпна панически. Внезапно мъжът нададе вик и се изплю. На пода се лепна мръсна и суха хрчка.

— Няма ли да-да... да ми отстъпите... малко местенце?...

— Печели тоз, който пръв е седнал — неохотно отвърна жената.

— Ей там... — посочи мъжът пейката на по-младата. Пръстът му бе къс и напукан — За-за-защо не сед-не-нете двете заедно, а...

— Защото цяло лято само ние сме си ги използвали тия пейки, разбра ли.

— Ами да. Питай когото щеш. Всеки ще ти каже, че са си наши — припряно се обади и по-младата, — тя вече не се правеше на заспала. — Който е закъснял, няма право да приказва такива работи.

— Да, ама аз съм из-из-изморен... Искам да полегна... да поспя...

— И ние сме изморени — сърдито отсече възрастната и дръпна кърпата върху лицето си.

Мъжът се изплю. Младата зацъка и се обърна на другата страна. Бамбуковата ѝ кошница изскърца. Известно време мъжът стоеше с отпусната глава и чакаше. Лампата в стаята на дежурния загасна, във излезе вятър и стъклата на прозорците задрънчаха. Мъжът сви зиморничаво рамене. Ризата му с отворена яка явно не бе съобразена със сезона. Той потърка ожесточено ръце, после поглади лениво брадичката си и с неочаквана решителност махна кърпата от лицето на възрастната. Тя запримигва от светлината. На челото ѝ се вряза дълбока бръчка. Сякаш за да я успокои, мъжът разпери ръце, размаха ги и подхвана:

— Много моля, от-от-отмес-тете се... Аз-аз съм на ст-страшно важна работа... уморен съм... много... много... Там, идете там...

Възрастната понечи да каже нещо, но лицето ѝ мигом се сгърчи от уплаха. Защото усети нещо необуздало, нещо бясно в тия негови ръце, в здравите им кокалести пръсти. Стори ѝ се, че те се приближават към гърлото ѝ и всеки миг ще го стиснат.

— Пре-преместете се, моля ви...

Тя може би си въобразяваше, но и гласът му вече звучеше по-иначе. А дясната му ръка се плъзна към джоба на панталона.

— Ти още ли се разправяш бе — извика от своето място по-младата, но на възрастната и тези думи се сториха много странни. Сякаш не звучаха тук, в тази чакалня, а бог знае къде. Тя се свлече от пейката и се отпусна на колене на пода. После се вкопчи в кошницата си и бавно се изправи.

Със сетни сили мъжът се стовари на пейката. Сетне се втрени в гърба на възрастната, която, притиснала кошницата до корема си, бавно се отдалечаваше. След миг той протегна врат и шумно се изплю.

По-младата се надигна с досада, премесена с известно недоумение. Изглежда, се вбеси не само от мъжа, но и от възрастната, която така лесно му отстъпи пейката си. А тя се обърна назад, сякаш да

се извини. Оня седеше, събрал прилежно ръце. Но кой знае защо, ѝ се стори, че на потъмнялото му безжизнено лице се е запечатал израз на мъчително разочарование. Недоумяваше защо в същност толкова се изплаши от него.

— Тоя е шантав... — измърмори тя и сложи кошницата си върху кошницата на по-младата. След това ги избути към средата на пейката и седна от другата им страна.

— Какви са тия идиотщини — избоботи по-младата, бръкна в своята кошница и извади варено яйце. Започна да го бели. Възрастната запали мрачно цигара.

Мъжът сякаш не можеше да реши какво точно да прави с дългото си тяло, приведе гръб, сложи ръце между широко разтворените си колене и впи жаден поглед в двете жени. Те седяха, заболи очи в пода, и не смееха да вдигнат глави. След малко подпряха гръб на кошниците и се приготвиха да спят. Мъжът вдигна яката на ризата си, изпусна продължителна въздишка, прегъна се одве и отпусна глава на ръцете си.

В чакалнята настъпи дълбока тишина. И вятърът стихна. Тишината се нарушаваше само от някакво тихо шумолене — може би зад лавката мишки късаха стари вестници — и от мъжа, който плюеше през всеки десет минути.

Мина доста време. Внезапно отекна шумът от нечии стъпки. Те пресичаха площада и се приближаваха към гарата. Стъпките бяха бавни, но се забиваха отмерено в чакъла и от тях се долавяше някаква натрапчива предпазливост.

Ако бяха на полицая, тръгнал на обиколка из района си, несъмнено щяха да отекват по-делово. А за неуспял да си намери място в хотела човек пък беше твърде късно. Стъпките едва ли принадлежаха на някого, който бързаше да не изтърве първия влак. До влака оставаше още много време. Онези тримата в чакалнята спяха дълбоко, иначе стъпките непременно щяха да им се сторят странни и да се превърнат целите в слух.

Стъпките спряха неуверено пред стъклената врата и останаха известно време там. После някой рязко отвори вратата, влезе, обърна се и внимателно я затвори след себе си. Тримата едновременно отвориха очи. Новодошлият — разтревожен, изглежда, — без да се огледа, мина покрай пейката на жените и се отправи към гишето за

проверка на билети. Там спря, вдигна глава и започна съсредоточено да изучава разписанието на влаковете. Носеше простичък летен костюм, с прекалено издути джобове и изобщо имаше вид на чиновник. Човекът стискаше в ръка голяма, доста мръсна носна кърпа и докато бършеше с нея врата си, кимаше непрекъснато.

Мъжът на пейката наблюдаваше новодошлия и мигаше. Получили заповедта на нервите, мускулите на цялото му тяло изведнъж се напрегнаха. Дребничкият в летния костюм се завъртя на пета и двамата мъже се озоваха един срещу друг. И тогава Големия едва чуто изстена и скочи на крака. Но Дребничкия, неизвестно защо, изпадна в далеч по-голяма паника. Безкрайно объркан, той хвърли поглед към вратата, премери светкавично разстоянието от себе си до нея и от себе си до Големия, но след като проумя, че няма никакви шансове да се измъкне, сякаш за да се предпази, сви ръце в лактите. Устата му се изкриви в иронична усмивка и Дребничкия пронизително изпищя. Всичко това приличаше на сцена от комедия.

— Колко ловко ме откри, а? Готвил си ми значи засада. Предположил си, че ще дойда тук.

Големия вдигна в недоумение рамене, мушна дясната си ръка под ризата и трескаво зачеса гърдите си, а с лявата притисна джоба на панталона си, без да откъсва очи от вратата. Види се, също си правеше сметка как да се измъкне. Затаили дъх, двете жени бяха замръзнали по местата си.

А Дребничкия продължи:

— Не се безпокой. Няма да избягам. Знам ти силата. Предавам се.

— Ама аз...

— Ами да. Няма да правя повече никакви опити за бягство... Аз и не предполагагах, че си по петите ми... Колко лесно ме хвана в своя капан. И ето ме в ръцете ти. Може ли да седна до теб?

— Не-не-не се приближавай — изстена Големия и сви юмруци.

Дребничкия сведе поглед и едва-едва се усмихна.

— В джоба си имаш нож, нали? А аз съм страхливец.

Големия понечи да каже нещо, но се запъна, долната му устна увисна безпомощно и той тежко въздъхна. Явно беше силно смутен и объркан.

А Дребничкия, останал сякаш без капчица сила, взе да пристъпва от крак на крак.

— Нямам намерение да ти създавам повече главоболия. Вдигам ръце пред победата на разума. Прекланям се най-чистосърдечно пред нея — избърбори бързо Дребничкия, но забелязал двете жени, изведнъж уплашено се засмя: — Ей, вие, лелки, аз съм заловен от този човек! Много печално, нали?

— Ама аз... — пак се помъчи да каже нещо Големия, но само преглътна надигналата се високо в гърлото му слюнка.

Дребничкия моментално продължи:

— Не възразяваш, нали, да седна ей там до теб... Ако кажеш: „Горе ръцете!“, веднага ги вдигам. Претърсвай ме, ако щеш, прави с мен каквото искаш. Ти много добре знаеш, нали, че съм готов да понеса каквото и да било интелектуално поражение... Умните приемат и поражението с удоволствие... — бърбореше той и физиономията му си оставаше все така спокойна. Но в същото време Дребничкия напрегнато следеше Големия, готов мигновено да улови и най-малката промяна у него. Бърбореше и бавно пристъпяше към пейката. Най-сетне стигна до нея и седна като на тръни на самия ѝ край.

— Една цигара? — предложи той.

Големия се разяри, вдигна ръка, но после се отказа от намерението си и я отпусна. Сграбчи една цигара и избоботи:

— Не можеш ме излъга...

— Тъй, я. Теб човек не може те излъга... Не ще и дума, че по сила нямаш равен. Да не съм луд да правя глупости. Ама и главата ти, драги, е като серкме... Чак до такава степен да успееш да разгадаеш плановете ми! Трябва още веднъж да премисля всичко от начало до край, та дано разбере как си успял да ги разгадаеш. Ох, ох, от сутринта ме е заболял един кътник...

— Ме-ме-мен също ме...

— Така-а-а ли?... Много странно съвпадение!... Наистина удивително!...

— Но аз тебе... може би ти...

— Да, да, аз съм вече спокоен и напълно примирен с това, което стана...

— Ама защо...

— Какво защо? — Дребничкия облиза устните си с върха на езика и весело се засмя. Смехът идеше сякаш нейде от дълбините на гърлото му.

А Големия така силно стисна ръце, че пръстите му побеляха, и високо изрева:

— За-защо? Кажи! К-к-кажи да видим... К-к-какво си дошъл, твоя милост, да търсиш тук?... Кажи д-д-де...

— Ще кажа, ще кажа, няма защо чак толкова да се сърдиш... Ама така, де. Време има, колкото щеш, пък и аз искам да поразмисля на спокойствие. Сега наистина ще се възползувам от случая да поразсъждавам спокойно. Така или иначе, съм твой пленник... Ще рече, че напълно си ме разгадал и вече знаеш и онова, което криех в дъното на душата си. А сега сигурно искаш и от устата ми да го чуеш, т.е. да провериш на място и точно развитието на събитията. Успех, голям успех, драги! Но и на мен, да си призная, ми се ще да узная как успя с такава точност да разбереш къде се каня да отида... Аз, да ти кажа, мисля, че нашият, този де, човешкият живот, е следствие на разума. Приятно е и да губиш, и да печелиш. В живота всичко се подчинява на разума и ако той вземе да те подведе, трябва без всякакви приказки да склониш глава. Нали съм прав, а, лелички?... — обърна се неочаквано Дребничкия към двете жени. — Какво да се заяжда и разправя човек при всяка победа или поражение. Разбереш ли, че нямаш шансове да спечелиш една борба, по-добре изобщо не я започвай. Тайната на решението се крие в това, до каква степен си в състояние да проумееш замислите на своя партньор. Без да си наясно с тях, рискуваш да се натъкнеш на непредвидени обстоятелства. Ето да кажем, само като пример, разбира се, че аз и вие двете започнем борба. Целта е джобът на противника. Играта е без правила и в нея всичко се допуска — измама, заплахи и, ако щете, дори убийство. Шансовете за победа са изцяло на моя страна. Не защото съм мъж и съм по-силен от вас. Не, нищо подобно. Ами защото по дрехите и багажа ви вече съм отгатнал и каква ви е работата, и какъв е животът ви, и какъв ви е начинът на мислене. Затова пък вие двете нищичко не знаете за мен. Така че аз съм в съвършено изгодна позиция. И ето ви сега на вас ситуация... — за миг Дребничкия млъкна и стисна устни, сякаш изчакваше да види какъв е ефектът от думите му.

Жените се свиха от уплаха, а Големия свъси вежди и потъна в дълбок размисъл.

— ... Аз, да кажем — продължи Дребничкия, — изведнъж успявам да се измъкна оттук. Но моят човек, разбира се, моментално ме спипва. Аз обаче го хаквам много сполучливо в някое слабо място и, представете си, го съсипвам. Той изревава от болка и пада, а аз го хващам за шията и край! После извличам трупа, оставям го в клозета и се връщам при вас. Вие се тресете от ужас, а аз ви казвам: „Ей, вие двете, всичко видяхте, нали? Много ми е мъчно, но при това положение не мога да ви оставя живи. Налага се да се присъедините към трупа и да прекарате остатъка от нощта заедно с него. Там в клозета ужасно вони и просто се чудя как ще издържите. Та за да не ви карам да я миришете тая смрад, ще ви направя дребната услуга да ви прережа гръкляните... Но, от друга страна, никак не ми се ще да постъпвам така отвратително с вас. Та ако ми обещаете, де, че ще си държите езика зад зъбите и ми дадете париците си да ви ги пазя, тогава...“ И така с ваше съгласие, разбира се, аз ви опразвам джобовете, отмъквам ви нанякъде, в гората, да речем, и ви завързвам. Всяка за отделно дърво. Но ето, че ви откриват, вие разказвате всичко и съответните власти незабавно претърсват клозета. Само че там няма никакъв труп. Защото цялата оная работа с моя човек е най-обикновен театър. И престъпникът, и преследвачът са чиста измислица. Ние сме две приятелчета, които чудесно се разбират. В края на краищата вашите показания събуждат съмнение, обвиняват ви, че дрънкате врели-некипели, а парите сами сте си ги похарчили и вие двечките сте разобличени в лъжа. Е, какво ще кажете за такъв сценарий? Още в самото начало е пределно ясно, че нямате шансове за победа. Тъй че борбата е безсмислена. „Примирете се и без много приказки изпразвайте джобовете си!“... Може и така, нали? С други думи, победа без капчица пролята кръв — заключи Дребничкия, прехапа долната си устна и се разтресе в беззвучен смях. После запали нова цигара и продължи: — Ама вижте какво, няма защо да правите такива уплашени физиономии. Моят човек наистина ме преследва и аз съм заловен, повярвайте ми. Направя ли опит за бягство, убитият ще съм само аз. А това, така да се каже, е... Пък и, да ме простите, но като ви гледам двечките, не вярвам в джобовете ви да има нещо, за което да си струва човек да устройва спектакли.

По-младата се изсекна и понечи да каже нещо, но Големия изстена и с глас, който издаваше мъчително объркване, викна:

— Стига! Я кажи, ей, ти, кой си!

— Аз ли? Питаш ме кой съм аз? — възкликна дълбоко учуден Дребничкия.

— Да, ти, кой си?

— Аха-а-а... Разбрах! Много-ого добре разбрах. Това значи била тайната ма твоите замиели. Чудесно! Великолепно! Излиза, че ти, човекът, който има за задача да ме залови, си присвояваш моята роля, така ли? Решил си, че ще ме хванеш само ако се поставиш на мое място. Ами да, как не се сетих. Това е желязно правило. Само че си отишъл твърде далече, прекалено дълбоко, искам да кажа, си се вживял в моята роля. Да, да, вживял си се до степен да забравиш кой в същност си ти. Че ти вече дори не знаеш кой съм аз! Това е като да гледаш собственото си отражение с огромно огледало и да не можеш да разбереш кого всъщност виждаш. Да-а-а, признавам, че като детектив си блестящ талант!

Лицето на Големия се изкриви в сърдита гримаса и той притисна с пръсти слепоочията си.

— А пък аз, да ти призная — понижи глас Дребничкия, — от одева все се чудя защо си се облякъл в тая риза. Но сега вече ми е ясно. Ти си решил да се облечеш така, както бях облечен аз, когато избягах, и със зъбобола — пак същото. Ти и чрез болката се мъчиш да се превъплътиш в мен. Само и само да ме хванеш. Не-е, да ме прощаваш... Ама слушай, щом ти си вече аз... щом до такава степен си заприличал ма мен, в такъв случай сега сигурно ти се ще и да драснеш, а? Ха-ха-ха... Благодарил бих на съдбата, ако ме зарежеш и изчезнеш... Какво-о-о?... Ама аз се шегувам бе. Не виждаш ли, че съм вече напълно примирен. И все пак какъв печален край, по дяволите! Къде в същност сбърках? Още от самото начало си давах ясна сметка, че щом имам работа с човек като теб, едно, организирано по най-баналния начин бягство, е съвършено загубена работа. Сигурен бях, че ще се опиташ да станеш това, което съм аз. Затова, освен да се помъча да те надхитря, друг изход нямах. И логично построения план е достатъчно да поддаде само едно звено. Оттам нататък цялата верига започва неумолимо да се разпада. Ето защо реших да я карам без всякакви планове, ей тъй, както падне. Но и това е чиста глупост. Дори

да го сториш, отстрани нали те гледат. Цялата ти логика отива по дяволите. Когато се правиш на луд например...

Големия простена сподавено и се изплю, а Дребничкия се напрегна, готов сякаш всеки миг да скочи и да побегне. Но най-неочаквано Големия избухна в смях и започна да се люшка напред-назад. От устата му излизаше по-скоро не смях, а някакво странно съскане. Дребничкия се захили:

— Аз в същност реших да се престоря на луд и да се спасявам, както дойде. Затова намислих да взема влак от тая гара и да задуя, накъдето ми видят очите. Все едно накъде. Но ти предугади намеренията ми. Защо, как?... Не, не, почакай, не ми казвай! Позволи ми да размисля и сам да разбере как си го сторил. Все пак колко ми е мъчно, че съм такъв идиот... Имало е значи нещо в намеренията ми, такова, разбираш ли, съвсем елементарно за разгадаване. Какво ли ме макара да дойда тук? Ето и сега ме вика. Нещо тъмно, страшно... зловещо и потънало в кръв. Вика ме значи, идвам аз тук и обръчът, стиснал ме до задушаване, изведнъж се скъсва. Да, нещо такова ме повика тук. Да, да, и то, струва ми се, има връзка с нечия смърт... Смърт, т.е. пари или жена... Парите обаче предполагат умисъл, отлично скроен план, тъй че нещото е по-скоро жена... Хм, жена ли?... Почакай... жена... жена... жена, избягала с друг... гара, на която двамата сменят влака... По дяволите!... Какво отвратително съвпадение... В такъв случай ти...

Големия бе свил шепите си така, сякаш се канеше да загребе вода и гледаше втренчено в тях, онемял и неподвижен. Дребничкия кимна и погледна с крайчеца на окоото си двете жени.

— Да-а, точно така... Щом като човешкото съществуване и изобщо всичко на този свят носи отпечатъка на страданието, вместо да я чакаш сама да се върне, по-добре е да се дигнеш и да идеш да я убиеш. Това, жената, винаги се хвърля да бяга на гари, където се сменят влакове, т.е. на големи железопътни възли... В името на собствената си безопасност е най-добре да я убиеш, жената де, тъкмо на такава гара... Нещо като ремонт на пътя, един вид...

Големия едва чуто изстена и завъртя глава. Двете жени се бяха отпуснали на пейката и пак се правеха на заспали. Но трябва да им беше кораво, защото се размърдаха.

— На времето, когато на една такава гара уби жената, пред теб се опъна широк и равен път, нали? — попита тихичко Дребничкия.

— Да... — измърмори Големия и потърка длани о коленете си.

— Ти го запомни. Затова, без да кроиш предварителни планове, колкото повече се вживяваше в ролята, толкова по-ясна ставаше и твоята цел — да ме хванеш на някоя голяма гара, на железопътен възел, нали? С една дума, когато и мислите ти станаха досущ като моите, нещо те накара да дойдеш тук.

— Да, да, точно така...

— И все пак колко печално е да те виждат като на длан... всичко онова, което ревностно криеш в душата си...

— Така е, така е...

— Аз най-чистосърдечно признавам и приемам своето поражение. Но не искаш ли все пак да започнем всичко отначало, а? Не, не да го повтаряме. Да не си помислиш, че искам да те измамя. Нищо подобно. Предлагам ти да го направим само теоретически, разбираш ли? Още с първия влак се връщам с теб. Само че по целия път, докато стигнем до мястото, аз все ще се опитвам да отвлека вниманието ти и да се измъкна. А ти щом забележиш такова нещо, достатъчно е да ми викнеш само „Видях!“ и аз веднага ще си седна на задника. Няма да ти причиня тревоги, че да се наложи да ме биеш, завързваш и прочее. В това отношение можеш да не се тревожиш, защото съм порядъчен. Все пак съм човек с достойнство. Но внимавай, защото откъснеш ли очи от мен, или ще изчезна, или пак ще направя опит да убия присъстващите тук по някаква щастлива случайност жени... Ще го направя само заради уважението, което изпитвам към теб. Но викнеш ли „Виждам!“, и веднага преставам да правя каквото и да било. Може да ти изглежда невъзможно, но не отричай, че е забавно... едно такова обзалагане... Гониш ме значи, но само мислено... На времето ми разказаха нещо подобно. Един бил страхотно запален по го^[1]. Пристрастил се човекът към тая игра и от ден на ден все повече затъвал, докато най-сетне не се отровил напълно. Правел опити да се откаже, но напразно. И нощем даже играел върху постелята и ридаел. Ама и аз с тая моя уста ги приказвам едни...

— Да, така е — изведнъж се засмя Големия. Но и този път от устата му не излезе смях, а някакъв странен звук, подобен на духане в бутилка.

— Така ами — ухили се Дребничкия. — Та ето какво, обзалагаме се значи с теб двамата... Сега е три часът... Първият влак е в четири и четиридесет... Дотогава аз или ще убия ония там жени, или на връщане ще се опитам да ти избягам... Имаме достатъчно време. Какво ще кажеш малко да дремнем, а? Можем да помолим лелките да не затварят очи и да ни вардят. На тях бездруго едва ли им е приятна мисълта да бъдат убити. Почна ли да правя нещо подозрително, те двете надават вик и те събуждат. Достатъчно е да речеш само: „Виждам, виждам“, и всичко се оправя... Съгласни ли сте бе, ей вие двете?...

Жените отвориха очи, погледнаха Дребничкия, но не посмяха дори да кимнат. По-младата само вдигна края на дрехата си и крадешком обърса избилата по челото ѝ пот. Дребничкия издаде напред долната си устна и нагло се изхили. Като видя това, Големия зина и започна лениво да глади брадичката си. После неуверено попита:

— Може ли да спя?...

— Може, може...

Сякаш хипнотизиран, Големия сложи лакътя си на облегалката на пейката, отпусна глава и затвори очи. Само след миг вече хъркаше. От устата му излизаше такъв силен звук, сякаш някой тътреше тежки трупи по пясък. Дребничкия обърна усмихнатото си лице към жените, кимна им все така засмян, и им обърна гръб. После скри лице в дланите си и също заспа. Притаили дъх, двете жени се вслушваха напрегнато в равномерното дишане на мъжете. Просто не можеха да повярват, че опия спят, затова все се споглеждаха с тревога и въздишаха, примирени с участта си да седят будни чак докато съмне, без да откъсват очи от другата пейка.

След известно време лампата в дежурната светна, започнаха да се чуват гласове. Жените си отдъхнаха и се спогледаха. Съветваха се с поглед дали да извикат за помощ. Но така и не се решиха да го сторят. Може би се бояха да не станат за смях. Сигурно случилото се бе само някаква глупава шега.

В чакалнята влезе старец, когото жените познаваха по физиономия. Той носеше същата като техните бамбукова кошница. Жените отвърнаха на поздрава му, после посочиха двамата мъже на отсрещната пейка и описаха кръг над главите си.

— Какво бе? — високо попита старецът, който и без това не чуваше много добре. Викът му разбуди Дребничкия. Той стана и енергично се протегна. В този момент Големия изрева и така опъна крака, че насмалко не се изсули от пейката. Дребничкия се изсмя и рече:

— И аз бях заспал дълбоко, дълбоко... Всичко е наред... Пък и жените отърваха кожата и това е просто чудесно...

Намусени, двете извърнаха глави. Дребничкия отново седна и все така засмян, пошушна на ухото на Големия, който седеше с отсъстващ вид, като че ли бе обгърнат в гъста, мъгла:

— Но имай пред вид, че обзалагането тепърва предстои. Една игра е честна само когато и двамата играчи са напълно будни, нали? Аз за жалост не успях да убия жените, но затова пък непременно ще се опитам да ти се изплъзна. Да ме пазиш с четири очи, чуваш ли?... Щом отворят касата, ще трябва да идеш да презавериш билетите. И тогава да не пирувам аз, ей.

Големия бе забил поглед в една точка над ухото на Дребничкия. Малките му черни зеници още повече се смалиха и той подозрително присви очи. После плю и се изсекна.

Двамата заедно отидоха да пикаят. Когато се върнаха, пътниците в чакалнята бяха вече петима. Изглежда, жените бяха успели да им разкажат нощното си приключение, защото като по даден знак и петимата се обърнаха и ги зяпнаха. Но докато започна проверката на билети, нищо особено не се случи.

Влакът влезе в гарата. Двамата благополучно се качиха. Успяха да намерят само едно свободно място. Готов сякаш всеки миг да прихне, Дребничкия попита:

— Е, кой от нас ще седне? Редно е да седнеш ти, за да ме следиш. Но колко лесно е да избяга човек, ако е прав. От друга страна, и да пазиш е по-добре, като си прав, нали? Излиза май, че аз ще се възползувам от мястото.

Големия изгледа подозрително спътника си и направи някакво доста неопределено движение с ръка. Дребничкия кимна и седна.

— Ей, добре си отваряй очите и ме пази, чуваш ли?

Влакът премина и през осмата гара. Бяха успели да изпият по бутилка мляко с кафе и да изядат по един сандвич с мармалад. Докато пътуваха до нужната им гара, нищо особено не се случи.

Излязоха на площада пред гарата и като отбягваше погледа на Големия, от който нито за секунда не можеше да се отърве, Дребничкия рече с глас, пълен с примирение:

— Нямам, изглежда, никакъв шанс. Ама ти изобщо не откъсваш очи от мен. Нервите ти са като от стомана, ей. Страх да го хване човек. Но още не бива да се отпускаш, да бъдеш невнимателен. А сега какво ще вземем, трамвай, или рейс, или може би такси? Най-сигурно е май таксито. Или пък, напротив, там, дето гледат повече очи, по-трудно е да се избяга. Ако вземем пред вид какво ни чака, след като слезем, най-добре е да се качим на рейс, не мислиш ли?

— Добре, рейс... — избоботи Големия. Той като че ли се задушаваше от тревога.

Пръв се качи Дребничкия. На всяка следваща спирка рейсът се пълнеше все повече. По едно време Дребничкия, притиснат от всички страни, извърна глава назад и весело рече:

— Ей ти, внимавай!

Големия смукна дълбоко болния си зъб, лицето му се сгърчи и той взе да диша на пресекулки. Но Докато стигнат, нищо не се случи.

Слязоха от рейса и пред очите им се ширна безкрайно и спокойно поле. Зеленчуковите градини на отсрещния бряг на малката рекичка бяха започнали да пожълтяват. През градините се виеше тесен, покрит с чакъл път. Той опираше до невисок хълм от червеникава пръст. В подножието му бяха разположени няколко редици сгради. Сините керемиди на покривите им сияеха от слънцето.

— Остават ни само още пет минутки пеша, нали? — обади се тихо Дребничкия. — Аз явно загубих. Но ти все още не бива да се отпускаш, да бъдеш невнимателен. Наоколо има и канавки, и дебели борове. Най-интересното в играта е последният миг.

Вместо отговор, Големия стисна с две ръце гърлото си и мъчително простена. Ъглите на очите му изведнъж потъмняха и хлътнаха.

— Е, какво?

— Няма да ме измамиш... — измърмори Големия. Думите му се процедиха през зъбите заедно с гъстата му хрчка.

Двамата вървяха, без да откъснат очи един от друг. Крачеха толкова близо, че бедрата им се докосваха. Но докато стигнат до главната порта, нищо не се случи.

През портата минаха все така плътно един до друг. А наред двора Дребничкия прошепна:

— Ето, че най-сетне успя да ме домъкнеш обратно. Изглежда, неми остава нищо друго, освен да сваля оръжието и да се предам.

От устата на Големия излезе нещо средно между смях и вой. Той с все сили се удари в гърдите. Но неочаквано от сянката на високата ограда изскочиха четирима-петима здравеняци в бели престилки. Те се нахвърлиха върху Големия. Ръцете им действаха бързо и безпогрешно. Той закрепця:

— Ей, бъркате! Другият, ей там...

Но усмирителната риза стисна и вика му. Големия губеше свободата на тялото си и обръщаше назад пълните си с бяс очи, а Дребничкия го наблюдаваше и кимаше ли, кимаше:

— Да-а, единствената утеха е да внушиш на човек, че всичко, което прави, го прави по своя собствена воля.

юни, 1957 г.

---

[1] Вид японски шах. Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.